

Ὁρθόδοξος Ἐνημέρωσις

«Ἐντολὴ γὰρ Κυρίου μὴ σιωπᾶν ἐν καιρῷ κινδυνευούσης Πίστεως. Λάλει γάρ, φησί, καὶ μὴ σιώπα... Διὰ τοῦτο κἀγὼ ὁ τάλας, δεδοικῶς τὸ Κριτήριον, λαλῶ».

(Ὁσ. Θεοδώρου Στουδίτου, PG 99, 1321)

■ Ἡ ἀνάδειξις τοῦ συγκρητιστικοῦ ἄξονος Βατικανοῦ-Ἀθηνῶν-Φαναρίου

Φάκελος

Α΄. Βατικανὸ-Φανάρι

Β΄. Βατικανὸ-Ἀθῆναι

«Τὰ θεμέλια τῆς Πίστεως ἀνασκάπτονται ἐπὶ δεκαετίες ἀπὸ τὴν παναίρεση τοῦ Οἰκουμενισμοῦ»

(Πρωτοπρ. π. Θ. Ζήσης, «Ο.Τ.», ἀριθ. 1665/17.11.2006, σελ. 1)

«Τίς δύναται ταῦτα ἀστενακτὶ παρελθεῖν;... Ἀμφίβολα γέγονε τὰ ἀναντίρρητα»

(Μ. Βασιλείου, Περὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, § 70)

ΤΑ ΔΙΑΔΡΑΜΑΤΙΣΘΕΝΤΑ προσφάτως στὸ Φανάρι (29-30.11.2006) καὶ στὸ Βατικανὸ (14-16.12.2006), ἀπὸ τοὺς *Οἰκουμενιστὰς* Ἀνατολῆς καὶ Δύσεως, ἀπέδειξαν μὲ τὸν πλέον σαφῆ καὶ δυναμικὸ τρόπο, ὅτι ἡ παναίρεσις τοῦ *Οἰκουμενισμοῦ* ἔχει διαβρώσει εἰς βάθος τὴν ὀρθόδοξη αὐτοσυνειδησία τῶν ποιμένων ἐκείνων, οἱ ὁποῖοι ἐνστερνίζονται τὸ *συγκρητιστικὸ ὄραμα* τῆς ἀντιπατερικῆς *Ἐγκυκλίου τοῦ 1920*, τοῦ θεμελίου αὐτοῦ καὶ τῆς βάσεως τῆς συγχρόνου μας *Διαχριστιανικῆς καὶ Διαθρησκειακῆς Κινήσεως*.

Ἡ διάβρωσις αὐτὴ ἔχει ὀδηγήσει πρὸ πολλοῦ τοὺς ποιμένας αὐτοὺς «μακρὰν τῆς ὁδοῦ τῶν Ἁγίων Πατέρων» (π. Θ. Ζήσης, «Ο.Τ.», ἀριθ. 1670/22.12.2006, σελ. 1), ἐφ' ὅσον σκέπτονται, ὀμιλοῦν καὶ πράττουν ὅλως

Φανάρι, 30.11.2006

Βατικανό, 14.12.2006

ἀντιθέτως πρὸς τὴν Πατερικὴν Παρακαταθήκην, ἡ ὁποία εἶναι διαυγεστάτη, ὅταν μᾶς προτρέπη:

«Καὶ μηδεμία ἔστω ὑμῖν κοινωνία πρὸς τοὺς σχισματικούς, μηθ' ὅλως πρὸς τοὺς αἰρετικούς»· «οἴδατε γὰρ πῶς κἀγὼ τούτους ἐξετρεπόμην»· «σπουδάσατε μᾶλλον καὶ ὑμεῖς ἀεὶ συνάπτειν ἑαυτοὺς, προηγουμένως μὲν τῷ Κυρίῳ, ἔπειτα δὲ τοῖς Ἁγίοις· ἵνα μετὰ θάνατον ὑμᾶς εἰς τὰς αἰωνίους σκηνάς, ὡς φίλους καὶ γνωρίμους, δέξωνται καὶ αὐτοί».

(Μ. Ἀντωνίου, PG τ. 26, στλ. 969C-972A)

Ἡ πρόσφατος ἀνάδειξις καὶ ἐνίσχυσις τοῦ *συγκρητιστικοῦ ἄξονος* Βατικανοῦ-Ἀθηνῶν-Φαναρίου ἀφυπνίζουν ἐπὶ τέλους τὸ ἠφαίστειον τοῦ *Ἀντι-οικουμενισμοῦ*, ἀναμένονται δὲ συντόμως ἐλπιδοφόρες ἐξελίξεις, στὴν προοπτικὴ τῆς *Ὁρθοδόξου Ἐνστάσεως* καὶ *Ἀποτειχίσεως*, ἐκ μέρους ἰδίως τῶν ἐν Ἑλλάδι *Ἀντι-οικουμενιστῶν* τοῦ *Νέου Ἡμερολογίου*, πρὸς συσπείρωσιν ἐπὶ τέλους τῶν ὄντως Ὁρθοδόξων.

Ἐν κατακλείδι, πάντα ταῦτα δικαίωνουν πλήρως τὴν στάσι τῶν Ὁρθοδόξων *Ἀντι-οικουμενιστῶν* τοῦ *Πατρῴου Ἡμερολογίου*, οἱ ὁποῖοι ἀπὸ τοῦ 1924 ἔχουν ἀποτειχισθῆ ἐκ τῶν *Οἰκουμενιστῶν*, ἐνιστάμενοι θεαρέστως κατὰ τῆς παναιρέσεως τοῦ *Συγκρητισμοῦ*.

♦ **Μία** σειρὰ σχετικῶν κειμένων, τὰ ὁποῖα θὰ δημοσιεύσωμε, καταδεικνύει τὴν *ἀφύπνισιν* αὐτὴν, ἡ ὁποία εἶθε νὰ διατηρήσῃ μέχρι τέλους τὸν ἀκραιφνῆ πατερικὸ χαρακτῆρα τῆς,

«πρὸς ἔνωσιν τῆς Ἐκκλησίας καὶ ὁμόνοιαν»· «ἵνα καὶ ἐκποδὼν ἐλαθῆ ἡ τῶν Ἐκκλησιῶν διάστασις, καὶ τῆς εἰρήνης πᾶσιν ἡμῖν ἀρμοσθῆ σύνδεσμος»· «καὶ τοὺς ἐφευρετὰς τῆς νεωτεροποιουῦ κενοφωνίας πόρρω που τῶν ἐκκλησιαστικῶν περιβόλων βάλωμεν».

(Ἁγίας Ζ' Οἰκουμενικῆς Συνόδου, Mansi τ. 12, στλ. 1118E, 1003D· τ. 13, στλ. 404C)

Οἱ Παπικοὶ ἐκθέτου τοὺς προδότας τῆς Πίστεως*

*«Εἰς τὴν ἐποχὴν μας
δὲν ἔχομεν “Ἁγίους Μάρκους Εὐγενικούς”,
ἀλλὰ προδότας τῆς Πίστεως,
ἀφοῦ τὸ Πανάγιον Πνεῦμα φέρει εἰς τὸ φῶς
τὰ παρασκῆνια καὶ ἀποκαλύπτει
τόσον τὸ ἀμετανόητον τῶν Παπικῶν
ὅσον καὶ τὴν πλάνην καὶ τὴν προσχώρησιν εἰς τὴν αἵρεσιν
τῶν κεφαλῶν τῆς Ἑλληνοφώνου Ὁρθοδοξίας»*

Εἰς προηγούμενον τεῦχος τοῦ «Ὁρθοδόξου Τύπου» («Ο.Τ.») ἐπεσημαίναμεν ὅτι τὸ περιοδικὸν «Ἐφημέριος» («Ἐφ.») ἐπεστράτευσε τὴν προπαγάνδαν, διὰ νὰ αἰτιολογήσῃ τὴν ἐπίσκεψιν τοῦ Ἀρχιεπισκόπου κ. Χριστοδούλου εἰς τὸ Βατικανόν.

Εἰς τὸ περιοδικὸν «Ἐφ.» ἐπαρουσιάζοντο αἱ διάφοροι συγγνώμαι τοῦ Πάπα πρὸς τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον καὶ τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Ἑλλάδος, ἀλλὰ καὶ ἡ ἀλλαγὴ γραμμῆς τῶν Παπικῶν ἔναντι τῶν Ὁρθοδόξων.

Ὁ «Ἐφ.» ἠμνήστευε τὸν Παπισμὸν καὶ οὐδεμίαν ἀναφορὰν εἰς τὴν αἰρετικὴν του ταυτότητα προέβαινε.

Ὁ «Ο.Τ.» ἐπέκρινε τὴν στάσιν τοῦ «Ἐφ.», διότι διὰ τὸ περιοδικὸν αὐτὸ δὲν ὑπάρχουν Ἱεροὶ Κανόνες, ἀλλὰ μόνον θετικαὶ ἐνέργειαι ἐκ μέρους τοῦ Παπισμοῦ.

Διὰ διαφορετικοὺς λόγους, ὅμως, ἐπεκρίθη καὶ ὑπὸ τῆς ἐφημερίδος «Καθολικῆ». Ἡ τελευταία, ἡ ὁποία εἶναι ὄργανον τῶν Οὐνιτῶν Παπικῶν, διεπίστωσεν ὅτι ὁ «Ἐφ.» «ὑβρίζει» τὸν Πάπαν, ἀφοῦ ἐμφανίζει τὸν Ἀρχιεπίσκοπον νὰ μεταβαίνη εἰς τὸ Βατικανόν, διὰ νὰ ζητήσῃ τὸν λόγον ἀπὸ τὸν Πάπαν διὰ τὰς προσβολάς, τὰς ὁποίας ἔκαναν οἱ προκάτοχοί του εἰς τὴν Ὁρθοδοξίαν.

Γράφει σχετικῶς ἡ «Καθολικῆ»:

«Στὸ ἐγκριτο περιοδικὸν “Ἐφημέριος” τοῦ Φεβρουαρίου 07, ἀναφέρονται μὲ τὴν ὑπογραφήν “Φιλίστωρ”, ὅκτῳ λόγοι πού δικαιολογοῦν τὴν ἐπίσκεψιν τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ. Χριστοδούλου στὴν Ρώμη. Ἐπειτα ἀπὸ τοὺς δύο πρώτους λόγους, πού ἀναφέρονται στὴν ἱστορικὴ πραγματικότητα τοῦ ἀπὸ 20ετίας διεξαγομένου θεολογικοῦ διαλόγου μεταξὺ τῶν δύο Ἐκκλησιῶν, Καθολικῆς καὶ Ὁρθοδόξου, καὶ τῆς συμμετοχῆς σ’ αὐτὸν 40 ὀρθοδόξων θεολόγων, παρατίθενται ἄλλοι ἕξι λόγοι, γιὰ τοὺς ὁποίους, ὡς Καθολικοί, αἰσθανόμεσθε ἓνα μούδιασμα. Καὶ αὐτό, διότι σὲ ὅλους διαφαίνεται μιὰ καυχησιολογία τοῦ “Φιλίστορος”, πού δίνει τὴν ἐντύπωση ὅτι, ὁ Μακαριώτατος πῆγε στὴν Ρώμη, γιὰ νὰ ζητήσῃ τὸ λόγο ἀπὸ τὸν Πάπα γιὰ τὶς “προσβολές” πού οἱ προκάτοχοί του ἔκαναν πρὶν ἀπὸ αἰῶνες κατὰ τῆς ἐλληνικῆς Ὁρθοδοξίας. Δηλ. ἐπιμένουμε νὰ θεωροῦμε τὸν “Πάπα” ἔνοχο ἔναντι τῆς Ὁρθοδοξίας (!) (μέχρι τότε;) “αἵρετικὸν” καὶ “σχισματικὸν” καὶ νὰ τὸν προκαλοῦμε νὰ γονατίσῃ καὶ νὰ ἀποκηρύξῃ τὴ νόμιμη διαδοχὴ του ἀπὸ τὴ θέσιν τοῦ πρωτοκορυφαίου Ἀποστόλου Πέτρου. Ἐπισκέψεις μὲ τὸ πνεῦμα αὐτό, ὄχι μόνον δὲν συντελοῦν στὸν κατευνασμὸ τῶν ἀντεκδικήσεων, ἀλλὰ ρίχνουν καυτὸ λάδι στὴ φωτιά, πρᾶγμα πού, νομίζουμε δὲν συμφωνεῖ μὲ τὶς ἱερὲς προθέσεις τοῦ Μακαριωτάτου.

Θὰ συνιστούσαμε στὸν “Φιλίστορα”, ἂν θέλει νὰ δικαιολογῇ τὸ ὄνομά του, νὰ γίνῃ καὶ “Φίλος τῆς ἀληθείας”».

* * *

ΤΑ ΟΣΑ παρατηρεῖ τὸ ὄργανον τῶν Παπικῶν ἢ «Καθολικῆ» ἀποτελοῦν ἠχηρὸν ράπισμα πρὸς τὰς φιλοπαπικὰς ἡγεσίας τῆς Ἐκκλησίας μας. Διότι οἱ Παπικοί, ὡς προκύπτει ἀπὸ τὴν «Καθολικῆ», δὲν εἶναι ἀποφασισμένοι νὰ ἀποκηρύξουν τὰς θέσεις, αἱ ὁποῖαι τοὺς κατέστησαν αἵρετικούς. Ἐπὶ πλέον μᾶς προειδοποιοῦν ὅτι δὲν ἐγκαταλείπουν τὰς θέσεις πρωτείου.

Ἡ ἀντίδρασις τῶν Παπικῶν δικαιώνει τὸ ἀντιπαπικὸν στρατόπεδον, τὸ ὁποῖον ἀποκαλύπτει τὴν παραβίασιν τῶν Ἱερῶν Κανόνων ὑπὸ τῶν κεφαλῶν τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας καὶ ἐπιμένει εἰς τὸ

νὰ διακηρύσσει ὅτι οἱ Παπικοὶ εἶναι ἀμετανόητοι καὶ ἀρνοῦνται νὰ ἴδουν τὸ φῶς καὶ τὴν ἀλήθειαν.

Εἰς τὴν ἐποχὴν μας δὲν ἔχομεν «Ἁγίους Μάρκους Εὐγενικούς», ἀλλὰ προδότας τῆς Πίστεως, ἀφοῦ τὸ Πανάγιον Πνεῦμα φέρει εἰς τὸ φῶς τὰ παρασκήνια καὶ ἀποκαλύπτει τόσον τὸ ἀμετανόητον τῶν Παπικῶν ὅσον καὶ τὴν πλάνην καὶ τὴν προσχώρησιν εἰς τὴν αἵρεσιν τῶν κεφαλῶν τῆς Ἑλληνοφώνου Ὁρθοδοξίας.

Οἱ δὲ Παπικοὶ ἀδίστακτοι ἐκθέτουν τοὺς πλανηθέντας Ὁρθοδόξους Χριστιανούς καὶ ἀναμένουν, εἰδικώτερον διὰ τὴν Ἑλλάδα, ἀπὸ τὸν Ἀρχιεπίσκοπον Ἀθηνῶν νὰ ἀνακαλέσῃ εἰς τὴν Παπικὴν γραμμὴν καὶ τάξιν τοὺς προπαγανδιστὰς τοῦ περιοδικοῦ «Ἐφ.».

* * *

ΑΛΛΑ ἡ ἐφημερὶς τῶν Οὐνιτῶν Παπικῶν ἢ «Καθολικὴ», μὲ ἀφορμὴν ἀντιπαπικὸν σχόλιον τοῦ περιοδικοῦ «Ἡ Δράσις μας» [τῆς Ἀδελφότητος «Ὁ Σωτήρ»], παρατηρεῖ τὰ ἀκόλουθα:

«Ἄλλὰ καὶ ἕνας ἀναγνώστης τοῦ νεανικοῦ καὶ ὠραίου περιοδικοῦ “Ἡ Δράσις μας”, στὸ πασχαλινὸ τεῦχος τοῦ σχολιάζει τὴν σκέψη, ποὺ ἐκφράσαμε στὸ ὑπ’ ἀριθ. 2006 φύλλο μας τῆς 12 Δεκ. 2006, σχετικὰ μὲ τὰ εὐεργετήματα τῆς ἐπισκέψεως τοῦ Πάπα Βενεδίκτου ΙΣ΄ στὸ Οἶκουμενικὸ Πατριαρχεῖο, καὶ ἐπαναλαμβάνει τὶς γνωστὰς ἀντιθέσεις τῶν Ὁρθοδόξων στὶς θέσεις τῆς Καθολικῆς Ἐκκλησίας. Τὸ μόνο, ποὺ θέλομε νὰ ἐπισημάνουμε στὸν ἀναγνώστη μὲ τὰ ἀρχικὰ “Α.Π.-Ἀθῆνα” εἶναι ὅτι ὅλα τὰ θέματα, ποὺ φέρνουν σὲ ἀντιπαράθεσιν τὶς δύο Ἐκκλησίες δὲν λύνονται μὲ ἀναφορὰς σὲ ἀποκομμένες φράσεις τοῦ ἐνὸς ἢ καὶ τοῦ ἄλλου Πατέρα ἢ σὲ κανόνες συνόδων, ποὺ χρῆζον ἐρμηνείας. Ἡ λύση βρίσκεται στὴν προσπάθεια ἀκριβῶς τῶν δύο Ἐκκλησιῶν νὰ συναντηθοῦν καὶ νὰ ἐμβαθύνουν στὴ μελέτη τῶν διαφορῶν μὲ βάση τὴν Ἁγία Γραφή καὶ τὴν ἱερὴ παράδοση (ὄχι τοῦ ἐνὸς ἢ τοῦ ἄλλου, ἀλλὰ τῶν Ἐκκλησιῶν). Καὶ αὐτὸ ἐπιχειρεῖται μὲ καλὰς διαθέσεις ἐκατέρωθεν μὲ τὴ Μικτὴ Ἐπιτροπὴ τοῦ Θεολογικοῦ Διαλόγου, ὃ ὁποῖος συνεχίζεται παρὰ τὶς δυσκολίες, ποὺ εἶναι φυσικὸ νὰ ὑπάρχουν ὕστερα ἀπὸ χίλια χρόνια ἀποξενώσεως.

Ἐπομένως, ἅς φανοῦμε λογικοὶ καὶ ἅς ὑποστηρίξουμε τὴν προσπάθεια αὐτὴ τῶν δύο Ἐκκλησιῶν μας, ποὺ ἓνα μόνο σκοπὸ ἔχει, νὰ μᾶς ὀδηγήσει στὴν Ἀλήθεια καὶ τὴν Συμφιλίωση».

* * *

ΠΩΣ, ὁμως, νὰ συναντηθοῦν μὲ βάσιν τὴν μελέτην τῆς Ἁγίας Γραφῆς καὶ τῆς Ἱερᾶς Παραδόσεως, ὅταν:

1ον) ὁ Παπισμὸς διακηρύσσει διὰ τοῦ ἀλαθήτου, ὅτι ὁ Πάπας εἶναι ἓνας ἐπίγειος Θεός, ἐνῶ ὅλοι γνωρίζομεν ὅτι μόνον ὁ Θεὸς εἶναι ἀλάνθαστος καὶ ὄχι οἱ ἄνθρωποι·

2ον) διαστρεβλώνη τὸ Εὐαγγέλιον διὰ τῆς θεωρίας τῆς διαδοχῆς τοῦ Ἀποστόλου Πέτρου ὑπὸ τοῦ Πάπα καὶ τοῦ Πρωτείου·

3ον) ἀρνήται τὴν Συνοδικότητα·

4ον) εἰς τὰς συνειδήσεις τῶν Ὁρθοδόξων δὲν εἶναι Ἐκκλησία, ἀλλὰ Κράτος, τὸ ὁποῖον ἔχει θέσιν παρατηρητοῦ εἰς τὸν ΟΗΕ, ἔχει ἰδρύσει Τράπεζαν καὶ λαμβάνει μέρος εἰς διαβουλίαι, τὰ ὁποῖα ἀφοροῦν εἰς τὸ μέλλον τοῦ κόσμου·

4ον) τὰ μυστήριά του δὲν εἶναι τὰ ἴδια μὲ αὐτὰ τῶν Ὁρθοδόξων·

5ον) κατεστρατήγησε τὸ Σύμβολον τῆς Πίστεως διὰ προσθηκῶν εἰς αὐτό, ἐνῶ τοῦτο ἀπαγορεύεται ὑπὸ τῶν Οἰκουμενικῶν Συνόδων.

6ον) ἀποτελεῖ αἵρεσιν, συμφώνως μὲ τοὺς Ἁγίους καὶ Θεοφόρους Πατέρας τῆς Ἐκκλησίας μας.

* * *

Ἡ ΕΚΚΛΗΣΙΑ μας στηρίζεται εἰς τὸ Εὐαγγέλιον, εἰς τὰς Πράξεις τῶν Ἀποστόλων, εἰς τὸ ἔργον τῶν Πατέρων καὶ εἰς τὰς δογματικὰς ἀληθείας τὰς προερχομένας ἀπὸ τὴν ἐμπειρίαν τῆς Ὁρθοδόξου ζωῆς.

Τί σημαίνουν ὅλα αὐτά; Ὅτι οἱ Ὁρθόδοξοι δὲν ἀποδεχόμεθα τὸν Παπισμὸν. Καὶ ὅτι δυνάμεθα νὰ συζητήσωμεν καὶ νὰ καταλήξωμεν εἰς χρήσιμα συμπεράσματα μόνον ἐὰν ἀποκηρύξουν οἱ Παπικοὶ τὴν πλάνην των.

• Ἔως τότε ὅσοι συζητοῦν καὶ ἀναγνωρίζουν τὰ μυστήριά των, συμπλέουν μὲ τὴν αἵρεσιν καὶ κινοῦνται ἀπὸ ἄλλα κίνητρα.

(*) Ἐφημερ. «Ὁρθόδοξος Τύπος», ἀριθ. 1690/25.5.2007, σελ. 3. Ἐπιμέλ. ἡμετ.